

maria hermanson

A stylized, glowing silhouette of a person standing in a beam of light against a dark, textured background. The figure is centered and appears to be made of a bright, ethereal material, possibly light or energy, with a warm orange and yellow glow. The background is dark with diagonal streaks of light, creating a sense of depth and movement. The overall mood is mysterious and spiritual.

ďáblová
svatyně

Marie Hermanson

ĎÁBLOVA
SVATYNĚ

Copyright © Marie Hermanson 2011

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Kamil Šivák, 2016

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2016

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2016

ISBN 978-80-7585-485-8 (pdf)

Marie Hermanson

ĎÁBLOVA
SVATYNĚ

Zlo je pouhou formou hlouposti.

BERTOLD BRECHT
Dobry člověk ze Sečuanu

PRVNÍ ČÁST

Když se Danielovi dostal do rukou tento dopis poprvé, pomyslel si, že musel být odeslán snad ze samotného Pekla.

Obálka dopisu byla vyrobena z hrubého papíru nažloutlé barvy. Na omak se zdálo, že je v ní kromě popsaného listu papíru ještě něco přiloženo. Adresa odesílatele nebyla uvedena – na zadní straně dopisu se na žlutém podkladě vyjímalo pouze Danielovo jméno a adresa jeho bydliště, přičemž obě tyto informace, které bylo nutné uvést pro úspěšné doručení psaní, byly napsány skoro až nečitelnými velkými písmeny, jež byla tolik charakteristická pro Danielova bratra Maxe. Ze sklonu písma bylo také možné vyčíst, že jeho pisatel měl notně naspěch.

Jevilo se však jako zcela nemožné, aby dopis napsal Danielův bratr Max, jelikož spolu nikdy nebyli v těsném kontaktu. Daniel si vlastně ani nedokázal vzpomenout, kdy si naposledy dali o sobě navzájem vědět. Navíc způsob navázání kontaktu nebyl v Maxově stylu – nebyl příznivcem pohlednic ani dopisů. Když už se tedy Danielovi ozval, rozhovor proběhl vždy výhradně po telefonu.

Poštovní známka na obálce byla zahraniční. A samozřejmě na ní nebyl žádný pekelný výjev, jak si zprvu Daniel s obavami myslel. Na chabě vytištěné známce byl napsal Helvetia.

Daniel odešel s dopisem do kuchyně, kde ho položil na stůl a zapnul kávovar. Obvykle si k večeři dával pár šálků kávy a k tomu několik sendvičů. Obědy měl zajištěné ve školní kantýně, a jelikož byl sám, neměl potřebu si jakkoli vyvažovat.

Když se začaly z kávovaru linout zvuky, které oznamovaly, že spotřebič začal právě pracovat na výrobě lahodného nápoje, Daniel vzal do ruky nůž na chleba s úmyslem obálku otevřít, avšak jakmile ji uchopil, rozrušením se mu roztrásl ruce tak, že pro tuto chvíli otevírání dopisu vzdal, neboť by se pravděpodobně

pořezal. Začalo se mu také velmi těžce dýchat, jako by se mu v hrdle vzpříčil příliš velký kus jídla. Raději se proto posadil.

Pocit, jenž ho nyní zcela ovládl, mu nebyl nikterak cizí, zažíval jej totiž ještě v dobách, kdy se se svým bratrem setkával osobně. Přestože se na Maxe vždy těšil a běžel mu vstříc, aby ho objal, neubráníl se dojmu, že jej od něho něco drží zpátky. Jeho žaludek svíral nevysvětlitelný pocit strachu.

„Musím si ten dopis alespoň přečíst,“ řekl si sám pro sebe překvapivě pevným hlasem Daniel, který však zněl, jako by jeho ústy promluvila zcela jiná osoba.

Natáhl se opět po noži na chleba, který nyní svíral už pevnou rukou, a otevřel obálku.

Gisela Obermannová seděla naproti velkému oknu a pozorovala skalnaté úbočí na druhé straně údolí. Z dálky se zdálo, že je jeho povrch hladký a žlutavě bílý, připomínal jí natažený list papíru s černými tečkami.

Skalnatá stěna úbočí byla korunována odvážně rostoucími stromy. Některé z nich se povážlivě nakláněly přes okraj stěny a připomínaly tak svým tvarem polámané zápalky.

Tváře usazené kolem stolu v zasedací místnosti se začaly utápět v jasné záři a jejich hlasy pomalu slábly, jako by někdo potočil kolečkem ovládání hlasitosti.

„Máme tento týden nahlášeny nějaké návštěvy?“ zeptal se něčí hlas.

Cítila se unavená a žíznivá. Minulou noc totiž vypila příliš mnoho vína. To však nebylo jedinou příčinou jejího stavu.

„Ano, navštíví nás příbuzný Maxe. A to je myslím vše,“ řekl doktor Fischer.

Zmínka o Maxově příbuzném zapůsobila na Giselu jako studená sprcha, díky čemuž byla schopna opět vnímat své okolí.

„Kdo ho přijde navštívit?“ zeptala se překvapeně.

„Jeho bratr.“

„Skutečně? Žila jsem v domnění, že spolu nemluví.“

„Určitě mu to prospěje,“ řekla Hedda Heineová. „Pokud se nemýlím, je to jeho úplně první návštěva od doby, kdy nastoupil do našeho zařízení, že?“

„Pravděpodobně,“ přikývl doktor.

„Ano, je to jeho první návštěva,“ potvrdila Gisela. „Bude to pro něj určitě pozitivní vzpruha. Poslední dobou jsem u něj zaznamenala značné zlepšení jeho duševního stavu, takže toto setkání ještě více podpoří aktuální pozitivní vývoj. Kdy má jeho bratr dorazit?“

„Měl by přijít dnes odpoledne nebo navečer,“ oznámil Karl Fischer a podíval se přitom na své hodinky. „Máme ještě něco na programu, nebo jsme hotovi?“

Muž, kolem čtyřiceti a s rudou bradkou, úzkostlivě mávl rukou, aby na sebe upoutal pozornost.

„Ano, Briane?“

„Žádné nové zprávy o Mattiasi Blockovi?“

„Obávám se, že ne. Pátrání však stále pokračuje.“

Doktor Fischer sesbíral ze stolu všechny své papíry a postavil se. Zbytek osazenstva zasedací místnosti ho následoval.

Typické, pomyslela si v duchu Gisela Obermannová. Dnes se tady objeví Maxův bratr a mně, jako jeho ošetřující lékařce, se nic neřekne.

Giselu to nepřekvapovalo, neboť to v tomto zařízení byla běžná praxe. Avšak přesto, že si na tyto praktiky zvykla, neubrání se tomu, aby z nich nebyla unavená. Ještě že měla dostatek energie, která jí vždy pomohla se opět postavit na nohy. Upřela pohled na protější stěnu a stáhla se do sebe.

Daniel se odebral spolu s ostatními cestujícími z letištní haly směrem ke stanovišti taxíků, kde jejich řidiči postávali s cedulkami se jmény svých klientů. Pozorně si je prohlédl, a když uviděl své jméno, přistoupil k muži, který ji držel a promluvil na něj německy:

„To jsem já.“

Řidič taxíku kývl hlavou a odvedl Daniela k minibusu s devíti sedadly. Jak Daniel záhy zjistil, byl jeho jediným pasažérem. Podal řidiči své zavazadlo.

„Je to daleko?“ zeptal se.

„Asi tak tři hodiny. Během cesty si uděláme přestávku,“ odpověděl taxikář a zavřel za Danielem posuvné dveře.

Opustili Curych a vydali se podél velkého jezera, nad kterým se tyčilo zalesněné pohoří. Daniela napadlo, že by se mohl řidiče zeptat na okolní přírodu, zda by mu o ní něco zajímavého neřekl, dělilo ho ovšem od něj sklo. Raději se tedy pohodlně usadil a jal se pozorovat scenérii, která ubíhala za oknem a přitom si začal prsty mnout bradku – toto gesto během cesty ještě mnohokrát zopakoval.

K návštěvě této země ho nepřinutil pouze zájem o jeho bratra, ale také poněkud tíživá finanční situace. Ve škole zastával pouze dočasný post, a to sice do podzimu, kdy se měla jeho kolegyně vrátit z mateřské dovolené. Možná by přece jenom našel opět práci na zástup, nebo by třeba mohl překládat či tlumočit. Z očividných důvodů tedy neplánoval ani dovolenou. Maxovo pozvání a zaplacení letenek do Švýcarska tak nešlo odmítnout. Po návštěvě psychiatrické kliniky chtěl zůstat týden v malém hotelu na úpatí hor a trochu si v překrásném okolí zalyžovat.

Za oknem minibusu se míhala zeleň. Jilmy, jasany a lísky. Břeh jezera lemovaly úhledné domy se svažítými zahradami. Na obloze plachtily velké hnědé ptáky.

V posledních letech byl kontakt mezi Danielem a jeho bratrem v podstatě na bodu mrazu. I Max totiž rád cestoval, nejprve žil v Londýně a poté na dalších místech, které již nebyly Danielovi známy – věděl pouze jednu věc – že jeho bratr podnikal v určitém druhu obchodu.

Už od svého mládí byl Max na pomyslné horské dráze úspěchů a selhání, bez ohledu na to, jak moc se snažil. Když se chystal rozjet některý ze svých projektů, dokázal být vždy neskutečně vynalézavý a energický; někdy jeho zápal pro věc vypadal skoro až nelidsky. Jakmile však vše začalo šlapat jako dobře promazaný stroj, Max ztratil o danou věc veškerý zájem a s pokrčením ramen odkráčel, nedbaje zoufalých telefonátů svých kolegů a partnerů.

V několika případech se snažil Maxe z průšvihů vytáhnout jejich nemocný otec. Možná právě ten chaos, který doslova ochromoval všechny osoby, jež byly v blízkosti jeho nepředvídatelného syna, zapříčinil otcův ranní kolaps v koupelně, způsobený infarktem a následovaný velmi rychlou smrtí.

Psychiatrický posudek vypracovaný na základě žádosti soudu mluvil jasně: Max trpí bipolární poruchou. To vysvětlovalo jeho riskantní obchody, sebedestruktivní chování a neschopnost navázat dlouhodobý vztah se ženou.

Daniel si už zvykl na to, že mu Max občas volal. Telefonáty se odehrávaly ve spíše neobvyklou denní dobu, což zřejmě bylo zapříčiněno Maxovou lehkou opilostí.

Když zemřela jejich matka, Daniel zatoužil po vzájemné bratrské podpoře, bohužel se mu však s Maxem nepodařilo spojit, a tak se musel pohřeb obejít bez něj. Nicméně zpráva o matčině skonu se musela k Maxovi nějakým způsobem dostat, protože se Danielovi za několik měsíců ozval s tím, že by chtěl vědět, kde je jejich matka pochována, aby jí mohl na hrob přinést květiny. Daniel svému bratrovi nabídl, že by mohli na hřbitov zajít společně. Max souhlasil a řekl, že jakmile bude ve Švédsku, ozve se mu. Neozval.

Skleněná přepážka mezi cestujícím a řidičem se odsunula stranou. Taxikář pohlédl na Daniela a řekl:

„Za chvíli dorazíme k menšímu hostinci. Dal byste si něco k jídlu nebo pití?“

„Dal bych si šálek kávy,“ odpověděl Daniel.

Přepážka se zatáhla na své původní místo. Zanedlouho poté zastavili u malé restaurace a dali si na baru espresso. Kávu popíjeli bez jediného slova, Daniel byl proto vděčný za lacinou popovou hudbu, která řvala z reproduktorů.

„Byl jste někdy v Himmelstalu?“ zeptal se řidič a prolomil tak již poněkud trapně dlouhotrvající ticho.

„Ne, nikdy. Jedu navštívit bratra.“

Řidič přikývl, jako by o tom už dávno věděl.

„Vozíte sem lidi často?“ zeptal se obezřetně Daniel.

„Sem tam. Nejvíce jich bylo v devadesátých letech, kdy tady byla klinika plastické chirurgie. Ježíši, někdy mi připadalo, že nevozím lidi, ale mumie. Navíc jich spousta opustila kliniku ještě předtím, než se jim zahojily všechny rány. Vzpomínám si na jednu ženu, které byly vidět přes obvazy jenom oči. A ty teda stály za to! Oteklé a uplakané; prostě byl na ni opravdu smutný pohled. Sužovala ji velká bolest, takže nepřestávala brečet. Když jsme tady zastavili – vždy se tu stavím, jelikož je to přesně na půli cesty do Curychu – nechtěla ani vyjít z auta, požádala mne pouze o pomerančový džus s brčkem, který doslova vychlemtala. Tohle mučení podstoupila kvůli svému manželovi, jenž si našel mladou milenkou. Myslela si totiž, že když si nechá udělat facelift obličeje, získá ho zpátky. Panebože. Vzal jsem ji za ruku a utěšoval ji tím, že vše bude v pořádku a že bude určitě vypadat krásně. Zatraceně...“

„A co teď? Co je místo té kliniky?“ chtěl vědět Daniel.

Řidič zvedl do vzduchu svůj malý šálek espressa a rychle na něj pohlédl.

„Váš bratr vám nic neřekl?“

„Ani ne. Pokud si dobře vzpomínám, řekl mi, že se jedná o jakýsi druh rehabilitačního zařízení.“

„Jo. To jo.“ Řidič horlivě přikývl hlavou a položil šálek zpět na talířek. „Pojedeme?“

Daniel si v minibusu na chvíli zdříml, a když znovu otevřel oči, naskytl se mu pohled na zelené údolí osvětlené zapadajícím sluncem. Nikdy ještě neviděl tak sytě zelenou barvu. Tráva se jevila skoro jako umělá či chemicky zbarvená. Možná za to mohlo dopadající světlo.

Údolí se pomalu zužovalo a scenérie se změnila. Napravo se tyčila téměř svislá skalní stěna, která tak na chvíli zastínila svit slunce, čímž vytvořila v taxíku značné šero.

Najednou řidič zabrzdil. Cestu totiž blokoval muž v uniformě. Za ním se nacházela menší bariéra. O něco dále byla zaparkovaná dodávka, ze které vystoupil další uniformovaný muž.

Řidič stáhl okénko a prohodil s jedním z mužů několik slov, přičemž jeho partner otevřel zadní dveře minibusu. Skleněná přepážka oddělující taxikáře od pasažéra byla stále zasunuta, takže Daniel nemohl slyšet, o čem se ti dva baví. Stáhl okénko u svých dveří a zaposlouchal se do jejich rozhovoru. Zdálo se, že spolu vedou neškodný hovor; zřejmě o počasí. Muž v uniformě hovořil jakýmsi německým dialektem, takže vůbec nevěděl, co říká.

Pak se přesunul k Danielovu okénku a požádal ho o doklad totožnosti. Daniel mu podal pas. Muž řekl něco, čemu Daniel ani za mák nerozuměl.

Řidič odsunul skleněnou přepážku a jal se překládat: „Chce po vás, abyste vystoupil z auta.“

„Musím?“

Taxikář souhlasně pokýval hlavou.

Daniel vystoupil z auta. Postavil se hned vedle skalní stěny, jež byla pokrytá mechem a kapradinami. Z různých míst horniny vytékala voda. Díky tomu mohl doslova cítit vlhkost skály, chlad a kyselost půdy.

Muž v uniformě uchopil detektor kovů a projel jím celé Danielovo tělo; odshora až dolů.

Po kontrole pronesl vlídným hlasem: „Máte za se sebou dlouhou cestu“ a vrátil Danielovi jeho cestovní pas.

Druhý uniformovaný muž právě skončil s prohlídkou zavazadel a zavřel zadní dveře auta.

„Ano, dnes ráno jsem přiletěl ze Stockholmu,“ pronesl Daniel.

Muž s detektorem kovu ještě provedl rychlou kontrolu zadních sedadel taxíku a naznačil řidiči, že je vše v pořádku.

„Můžete se vrátit do auta,“ kývl řidič na Daniela.

Policista zasalutoval a odstranil bariéru ze silnice. Taxikář nastartoval auto.

Daniel se nahnul směrem k řidiči, aby se ho zeptal na to, co se právě stalo, ale ten jej předběhl a řekl:

„Běžná kontrola. Švýcarská důkladnost,“ vysvětlil a zmáčkl tlačítko, které opět zasunulo skleněnou přepážku mezi ním a Danielem.

Když se opět rozjeli, scenérie skalní stěny porostlé mechem rychle zmizela, a Daniel tak zavřel oči a zaposlouchal se do zvuků motoru auta.

Náhle pocítil silný neklid. Právě skončivší bezpečnostní kontrola v něm vyvolala pocit úzkosti. Začal přemýšlet o tom, že ho asi jeho bratr nepozval jenom na obyčejnou návštěvu. Jestliže se ozval po tolika letech, musí mít pro to dobrý důvod. Zřejmě potřebuje jeho pomoc.

Když o tom tak přemýšlel, zjistil, že jej to rmoutí. Jak by vlastně mohl svému bratru pomoci? Po těch všech letech Maxových průšvihů se zdálo, že je mu veškerá pomoc málo platná.

Snažil se sám sebe přesvědčit, že fakt, že se uvolil navštívit svého bratra, je z jeho strany dostatečným projevem dobré vůle. Vyhověl Maxovu přání. Vyslechne si ho a dá mu najevo, že je tady pro něj. Poté se zase na nějakou dobu rozejdou. To je maximum toho, co je pro něj ochoten udělat.

Minibus prudce zabočil doleva. Daniel otevřel oči. Spatřil svažující se louku, jedlový les a jakousi vesnici, nad kterou se tyčila špičatá věž kostela. Na náměstí zrovna nějaká žena upravovala stánek s jirčinami. Když zaslechla zvuk motoru, otočila se jejich směrem a zamávala jim rukou, v níž třímala zahradnickou lopatku.

Řidič opět zabočil, ale tentokrát to bylo na malou cestu vedoucí na kopec. Čím dál strmější stoupání bylo z obou stran lemováno lesem.

Náhle se před Danielem zjevila impozantní budova kliniky z devatenáctého století, která byla navíc obklopena parkem. Taxikář zastavil přímo před vchodem do budovy, vzal z kufru taxíku Danielovo zavazadlo a otevřel posuvné dveře.

Do vnitřku minibusu náhle pronikl svěží vzduch, který připravil Danielovým plícím pořádné překvapení.

„Tak jsme tady,“ oznámil řidič.

Max a Daniel byla jednovaječná dvojčata, ačkoli scházelo málo a každý by se narodil v jiný den. Když se jejich osmatřicetiletá matka, která byla mimochodem prvorodička, konečně osvobodila od jednoho dvojčete, a to sice po deseti hodinách těžkého porodu, druhé dvojče – Max –, se evidentně rozhodlo, že si v lůně matky ještě nějaký ten čas pobude. Den se skoro nachýlil ke svému konci a druhé dítě se stále nechystalo přijít na svět, porodní asistentka toho začala mít plné zuby, a tak znuděně zívla a promluvila k vyčerpané matce: „Tak se mi zdá, že jejich narozeniny asi nefsouknete za jeden den.“

Když Daniela umyli a zvážili a on se pak oddal sladkému spánku ve své malé postýlce, vzal porodník přísavku, se kterou měl v úmyslu Danielova stále vzdorujícího bratra z rodičky doslova vytáhnout, jenomže místo toho přísavka zachytila její vnitřnosti, jež se začaly kroutit jako zmuchlaný svetr. Nakonec se však nástroj přisál na správné místo, čímž si Max uvědomil, že je potřeba se přizpůsobit aktuální situaci a okamžitě změnil svůj přístup, což ve svém životě pak ještě mnohokrát zopakoval a připravil tak pro spousty osob nejedno překvapení.

„Tak teď už ho snad dostaneme ven,“ pronesl porodník, ovšem než stačil cokoli dodat a začít nasávat, Max vylétl z matčina lůna na skluzavce z krve a hlenu a spadl přímo do doktorova klína.

Do půlnoci scházelo pouhých pět minut, nicméně to neměnilo nic na tom, že ještě nezačal nový den, a to znamenalo, že nakonec budou slavit narozeniny společně.

Za pět minut dvanáct. Co tím chtěl Max říci?

Přece bojoval o to, aby se nenarodil ve stejný den jako jeho bratr, ale pak na poslední chvíli změnil názor a zvolil si solidaritu před integritou?

Nebo že by se u něj poprvé objevil jeho nešvar pozdních příchodů – tedy *skoro* pozdních – na různá setkání, letiště, vlaková nádraží, které pak před svými nervózními kolegy obhajoval se smíchem a vysvětlením, že co by taky čekali od člověka, jenž se narodil za pět minut dvanáct: bylo toto výstřední chování skrytou touhou po získání pozornosti okolí?

Své rané mládí strávili bratři v domě rodičů v Göteborgu. Otec byl úspěšným podnikatelem v oblasti prodeje elektroniky, ovšem dokud se dvojčata nenarodila, studoval na univerzitě několik uměleckých oborů.

Z počátku byla dvojčata naprosto rozdílná.

Daniel rád jedl, zřídka kdy plakal a vyvíjel se příkladným způsobem.

Max se naopak vyvíjel velmi pomalu, ve svých dvanácti měsících dokonce nepronesl ještě ani jediné slovo a také se nesnažil pohybovat bez cizí pomoci; to vše dělalo jejich matce starosti. Vzala proto oba bratry k respektované pediatričce, jež sídlila v Uppsale. Poté, co dětská lékařka oba bratry prohlédla, došla k jednoduchému vysvětlení. Vždy, když se Max toužebně zadíval na jednu z hraček, které měla doktorka ve své ordinaci, Daniel se postavil na své malé buclaté nožky a přinesl mu ji.

„Na této situaci to můžete vidět sama,“ konstatovala lékařka, ukazujíc propiskou na oba bratry. „Max vlastně *nepotřebuje* chodit, protože mu jeho bratr vše přinese. Chová se Daniel takto i u vás doma?“

Jejich matka přikývla a začala vysvětlovat, že je to někdy až děsivé pozorovat, jak Daniel svému bratru rozumí a také ví, co zrovna cítí. Pak se to snaží svému okolí, byť s velmi omezenou slovní zásobou, tlumočit. Dokáže poznat, kdy má Max žízeň, teplotu či potřebuje přebalit.

Když se pediatrička dozvěděla o této bratrské symbióze, navrhla, aby byli bratři na nějakou dobu rozděleni.

„Max nebude mít žádnou motivaci k tomu, aby se naučil chodit, dokud ho bude jeho bratr obsluhovat,“ vysvětlila.

Zprvu se jejich matce zdálo toto řešení poněkud nešťastné, neboť se obávala, že by jim odloučení ublížilo. Nakonec si jsou

přece tak moc blízcí. Nicméně pak s touto změnou souhlasila, jelikož věřila své lékařce, která byla velkou autoritou nejen v oblasti pediatrie, ale i na poli dětské psychologie; doma pak přednesla tento návrh jejich otci, který po dlouhém rozhovoru taktéž souhlasil, jelikož i jemu úprava stávajícího režimu dávala smysl. Rozhodli se dvojčata rozdělit v létě, kdy měl otec dovolenou a dokázal se tak o Maxe doma postarat, matka si Daniela zase vzala ke svým rodičům v Uppsale. Toto roční období rodiče obou chlapců zvolili také na základě doporučení doktorky, která tvrdila, že právě v létě se dítě rozvíjí rychleji a je otevřeno vůči novým změnám.

První týden strávili oba chlapci zoufalým pláčem.

Poté se však Daniel uklidnil. Zdálo se jako by si uvědomil výhody toho, že je nyní jedináčkem, díky čemuž se na něj momentálně upírá veškerá pozornost jeho matky a jejich rodičů.

Max ovšem plakal dále. Dnem i nocí. Jeho otec, který byl spíše nováčkem v hlídání dětí, zněl v telefonátech s jejich matkou čím dál bezmocněji. Už byli pomalu rozhodnutí experiment přerušit, avšak pediatrička je po telefonu povzbudila v jeho pokračování. Otec tak potřeboval nutně najít ke svému synovi chůvu.

Najít chůvu uprostřed léta se však ukázalo jako poměrně složité. Bylo také logické, že matka nechtěla svého syna svěřit do rukou první chůvě, která by jim nabídla své služby. Nebylo přijatelné svěřit dítě do péče nějaké líné a nezodpovědné pubert'áče, která by především myslela na peníze, jež by za hlídání dostala.

„Uvidím, co se dá dělat,“ odpověděla do telefonu lékařka poté, co jí matka dvojčat sdělila své obavy; za několik dní se ozvala a doporučila Annu Rupkovou. Byla to dvaatřicetiletá žena, jež měla mnoho zkušeností s pečováním o handicapované děti a která se nyní také zajímala o jejich mentální vývoj, kvůli čemuž začala studovat dětskou psychologii a pedagogiku a zrovna pracovala na své diplomové práci. S doktorkou se poznala na speciálním kurzu, který pediatrička vedla a kde na ni nadání Anny udělalo velký dojem. Sice bydlela v Göteborgu, ale pokud by byla rodina ochotná finančně přispět na cestu, přestěhovala by se na celé léto za Maxem.

O dva dny později Anna Rupková přijela a nastěhovala se do pokoje pro hosty. Soužití otce s jeho synem se díky tomu stalo mnohem jednodušší. Zdálo se, že mladá žena Maxův pláč vůbec nevnímá, klidně si v řevu, který třásl zdi, četla knížku. Maxův otec stále nedokázal pochopit, proč jeho syn stále pláče. Zeptal se proto Anny, zda není možné, že by dítě bylo vážně nemocné. Ta jen zakroutila hlavu a usmála se.

Není tedy alespoň možné, že by byl hladový? Celý den nic nejedl.

Anna mávla rukou směrem k nedaleké podnožce, na které ležely sušenky Singoalla. Max tyto sušenky miloval. Jeho otec však odolal silnému nutkání a nepodal mu je. Místo toho se raději odebral do své pracovny v prvním patře, kde, jak doufal, by mohlo alespoň na jednu sekundu zavládnout absolutní ticho. Nicméně když krácel rychle po schodech nahoru, tížil ho strach z toho, že jeho syn může kvůli hladu nebo vyčerpání zkolabovat.

Když se ke svému synovi vrátil, uviděl jej, jak se plazením pomalu přikrádá k podnožce se sušenkami; jeho upřený pohled byl plný soustředění a zároveň se v něm zračil extrémní vztek. Když se konečně ke své oblíbené laskomině doplazil, dokázal se sám nadzvednout a našťavaně popadnout jeden kousek. Pořádně se do sušenky zakousl a pak se s triumfálním úšklebkem otočil směrem ke svému otci a Anně – šklebil se tak zeširoka, že stačilo málo a jídlo by mu vypadlo z úst.

Anna se na jeho otce významně podívala a pak se opět začetla do své knížky.

Následující týden byl velmi intenzivní. Každý den byly sušenky Singoalla umístěny na jiném místě a Max si tak musel kvůli tomu projít všemi fázemi pohybu: plazením, lezením, stáním a nakonec chůzí.

Další týden se Anna začala věnovat rozvoji mluvy. Ze začátku Max komunikoval obvyklým způsobem, tedy ukazováním a křikem. Ovšem místo toho, aby začala Anna Maxe obsluhovat jako jeho bratr, opět si sedla ke své oblíbené knížce. Odměnila ho pouze tehdy, když správně vyslovil požadované slovo. Ukázalo se, že Max má velkou pasivní zásobu slov, a je až zarážející, jak

moc rozumí tomu, co lidé okolo něj říkají. Nemluvil jen proto, že nemusel.

Přiblížil se konec léta a nastal čas bratrského znovushledání. Zdálo se, že jeden druhého nepoznává.

Daniel se ke svému bratru choval jako k naprostému cizinci; styděl se a držel si od něj odstup.

U Maxe se vůči jeho bratrovi projevila značná agresivita, choval se k němu jako k vetřelci a když Daniel položil ruku na hračku, kterou Max považoval za svůj soukromý majetek, reagoval na něj velmi neurvale. (Nebylo tedy nijak zarážející, že první slovo, jež Max vyslovil v přítomnosti svého bratra, bylo „moje“ a jeho vůbec první věta „To moje!“)

Ukázalo se, že rozluka bratrů má své pro i proti. Během odloučení se totiž každý z nich stal „jedináčkem“; rozdělili se tak do dvou táborů. V tom prvním byl Daniel s matkou a jejími rodiči. V druhém Max, jeho otec a Anna Rupková. Matka dvojčat si myslela, že se Max k Danielovi chová vyloženě hrubě. Otec byl zase toho zdání, že Max dává svým postojem jasně najevo, že se osvobozuje od svého bratra.

Ve světle neúspěchu prvního pokusu se rodiče, s podporou pediatričky v Uppsale, rozhodli sourozence ještě jednou od sebe oddělit.

Anna Rupková se sice chystala odjet domů do Göteborgu, aby dopsala diplomovou práci, ale nakonec se rozhodla, že se ještě na nějaký čas stane Maxovou chůvou. Nebo, jak sama sebe ráda nazývala, pedagogickým instruktorem. Když se otec dvojčat dozvěděl o Annině rozhodnutí, vyjádřil jí upřímné díky. Ta mu na to opáčila, že Max je tak velmi zajímavé dítě, že se bude hodit do jejího výzkumu, jenž je právě součástí oné diplomové práce.

Matka chlapců si Daniela vzala opět ke svým rodičům v Uppsale a otec zůstal s Maxem, jako minule, doma. Tentokrát byla od sebe dvojčata odloučená po celý podzim. Rodiče si však každý den volali a navzájem si vyměňovali informace o tom, jak oba bratři postupují ve svém vývoji.

Když se přiblížily Vánoce, bylo načase oba kluky zase spojit dohromady. Odluka se ovšem projevila být velmi závažnou a zdálo se, že ji nebude možné napravit. Mimoto otec dětí naložil s odloučením od své partnerky po svém a navázal vztah s Maxovou chůvou.

Vlastně ani netušil, jak k tomu došlo. Asi ho *ohromilo* její vystupování. Jak se dokázala vypořádat s Maxovým chováním svou jistotou, klidem a inteligencí. S potěšením si uvědomil, že je vlastně stejná jako on – pragmatická povaha hledající řešení – na rozdíl od matky dvojčat, jež byla nerozhodnou a hysterickou kreaturou.

Než se nadál, ohromení se změnilo v *přitažlivost*. Líbily se mu Anniny slovanské rysy, vůně šampónu, kterou po sobě zanechávala v koupelně, zamyšlený pohled, při němž si vždy pohrávala s náhrdelníkem a hlasité zívání, které se ozývalo z jejího pokoje pro hosty předtím, než usnula.

Anebo zde prostě sehrál hlavní roli fakt, že muž je vždy přitahován k ženě, která s ním sdílí jeho domov a stará se o jeho děti.

I matka dvojčat si zařídila svůj život, a to u rodičů v Uppsale. Když Daniela hlídala jeho babička, pracovala jako sekretářka v Institutu pro výzkum klasických jazyků, kde její otec působil jako profesor.

Po roce byla odluka partnerů zpečetěna. Otec se oženil s Annou a matka dětí se odstěhovala do bytu, jenž byl pouhých deset minut chůze od jejich rodičů.

Oba bratři vyrůstali odděleně a scházeli se pouze jednou do roka na své narozeniny – 28. října.

Všichni byli z tohoto setkání už dopředu nervózní. Budou si bratři ještě podobní? Budou mít ještě něco společného? Budou se v něčem lišit?

Obavy se naplnily, bratři byli povahově rozdílní, a to i přesto, že se jednalo o jednovaječná dvojčata. Max byl společenský a komunikativní, Daniel, naopak, otažitý a opatrný. Zdálo se skoro jako nemožné, že Max byl kdysi na svém sourozenci tak moc závislý.

Čím více se však od sebe svým chováním lišili, tím více si byli podobní vzhledově. Max byl zprvu vzrůstově nižší a hubenější, avšak ve svých třech letech se se svým bratrem ve výšce a váze srovnal, takže se doslova shodovali na milimetr a gram. Jenomže zde podobnost obou dvojčat zdaleka nekončila, nejen tedy, že Daniel již nebyl červenolícím tloušťíkem, Maxovi se také změnil jeho hlas; kdysi pronikavý a řezavý se v jeho pěti letech stal příjemným a jemným, přesně jako ten Danielův. Když se oba sourozenci potkali na svých sedmých narozeninách, pocítili směsici děsivých a zároveň příjemných pocitů, uvědomili si totiž, že jsou si tak moc podobní, že to vypadá, jako by se na sebe dívali do zrcadla.

Oslava narozenin byla také jediným dnem, kdy se sešly oba tábory: Max-otec-Anna a Daniel-matka-prarodiče – v tento den se také dal průchod všem potlačovaným pocitům. Prarodiče vyčítali otci, že je cizoložník a rozvraceč manželství. Matka kritizovala Annu za způsob, jakým vychovává jejich syna. Anna, která sama sebe považovala, co se týče výchovy dítěte, za experta, se cítila velmi dotčena tím, že ji poučuje amatér. Otec byl zase zmatený tím, že Daniel vypadá jako Maxův duplikát.

Zatímco se rodiče hádali, chlapci běželi do zahrady, sklepa či na jiné vzrušující místo. Byli na sebe po celém roce velmi zvědaví a plní očekávání. Hádali se a pak si od sebe drželi odstup, aby se poté znovu sblížili. Bojovali mezi sebou, smáli se, plakali a navzájem se utěšovali. Během jednoho dne byli sourozenci podrobni tolika intenzivním emocím, že oba v následujícím týdnu dostali horečku, s jejíž pomocí se tak vyrovnávali se vzniklým přetlakem pocitů a zážitků.

Ačkoli se dospělí neshodli skoro na ničem, v jedné věci si byli všichni naprosto jistí: *jedno* setkání za rok bohatě postačí.

Daniel se ocitl v hale, která svým vzhledem připomínala spíše postarší stylový hotel než zdravotnické zařízení.

Setkal se v ní s ženou, jež na sobě měla na míru střižené světle modré šaty a boty na nízkém podpatku. Styl jejího oblečení, pevný postoj a úsměv Danielovi připomínal letušku.

Ukázalo se, že ví, kdo je Daniel a koho přišel navštívit. Požádala ho, aby své jméno zapsal do zelené, sametem potažené návštěvní knihy a poté ukázala na několik křesel seskupených okolo nádherného secesního krbu. Stěna nad krbem byla ozdobena párem starých lyží, nad kterými visely z obou stran vycpané zvířecí hlavy: kozoroh s velkými rohy, medvěd a liška s ohrnutým pyskem a vyceněnými zuby.

„Váš bratr tady bude za malou chvíli, půjdu mu říct, že jste dorazil. Mí kolegové se postarají o vaše zavazadlo a odnesou je do pokoje pro hosty.“

Když se Daniel posadil, objevil se u něj světlovlasý muž, jenž svým zevnějškem připomínal stewarda a vzal si jeho kufr.

„Já zde ale nechci zůstat. Chci se ubytovat v hotelu,“ zaprotěstoval Daniel. „Nešlo by mé zavazadlo na pár hodin uložit tady dole?“

Muž se zastavil a otočil se.

„Ve kterém hotelu chcete zůstat?“

„Ještě ani vlastně nevím. Pravděpodobně v tom nejbližším. Můžete mi nějaký doporučit?“

Muž a žena si mezi sebou vyměnili úzkostné pohledy.

„Musel byste se ubytovat poměrně daleko,“ řekla žena. „Tady v horách patří většina hotelů do zdravotnického resortu. Hosté se do nich mohou zapsat pouze s předstihem.“

„Dole je ale taky vesnice. Nepronajímá tam někdo pokoj?“ zajímal se Daniel.

„Nedoporučujeme našim návštěvníkům zůstat ve vesnici,“ odpověděla žena. „Už vám někdo nabídl, abyste zůstal u nás?“

Ženin úsměv se změnil v křečovitou grimasu.

„Ještě ne,“ pronesl Daniel.

Muž si odkašlal a s klidem promluvil: „Pokud by vám ve vesnici někdo nabízel pokoj, řekněte ne. Slušně, ale rozhodně. Doporučuji vám využít jeden z našich pokojů pro hosty. Většina našich návštěvníků se v nich ubytuje. Můžete u nás zůstat i několik dní, pokoje jsou nyní volné.“

„To jsem zrovna neměl v plánu.“

„Nebude vás to nic stát. Mnoho příbuzných žije daleko, takže se nám jeví jako rozumné jim nabídnout, aby zde pobýli delší dobu. Lidé se pak tady mohou na nějakou dobu usadit a strávit spolu čas beze spěchu a v klidu. V Himmelstalu jste poprvé?“

„Ano.“

Během jejich konverzace se zdálo, že muž držící Danielův kufr zalitoval toho, že se zmínil o usazení.

„Asi se budete chtít jít ubytovat? Můžeme použít tento výtah,“ řekl a začal kráčet po hustém koberci, jenž vedl ke dveřím výtahu.

Daniel jej následoval. Možná, přemýšlel ve výtahu, není zase až tak špatný nápad tady přenocovat. Připozdívalo se, a kdyby teď začal hledat nějaký hotel, asi by tím strávil podstatnou část noci.

Pokoj pro hosty byl sice malý, ale na druhou stranu hodně prosvětlený a vkusně zařízený. Na bílém stole nechyběla váza s čerstvými květinami a výhled z okna nabízel scénérii údolí, nad kterým se tyčily vrcholky hor – co více by si mohl turista na dovolené v Alpách přát?

Himmelstal. Nebeské údolí. Překrásný název pro překrásné místo, pomyslel si Daniel.

Umyl se v umyvadle a převlékl si košili. Poté si lehl na postel a několik minut odpočíval. Lůžko bylo velmi kvalitní, moderní a velmi pohodlné. Chtěl si na hodinku nebo dvě zdřímnout. Hosteska však řekla jeho bratrovi, že je už tady. Bude se muset prospat později.

Když sjížděl výtahem do přízemí, uvědomil si, že nedávno proběhnuvší konverzace byla poněkud zvláštní. Dříve si to ani neuvědomil, ale nyní si dal věci do souvislosti: žena a muž hovořili jiným jazykem a on také. Promlouval k nim německy a oni mu odpovídali anglicky.

Kdyby o tom nezačal uvažovat, asi by na tuto dvojjazyčnou příhodu zapomněl. Vyvolalo to v něm trochu nepříjemný pocit podobný odloučení.

Jazyky mu vždy šly. V dětství trávil spoustu času se svým dědečkem, který byl lingvistou. S matkou večeřivali s prarodiči skoro každý den. Když jeho matka a babička začaly umývat nádobí, Daniel se s dědou odebral do jeho velké, tabákovým kouřem prosycené studovny.

Daniel miloval sedět na podlaze studovny a prohlížet si knížky plné obrázků egyptských maleb, jež byly nalezeny v hrobkách faraónů, řecké skulptury a středověké rytiny, zatímco mu dědeček vyprávěl o národech, které jsou již dávno mrtvé, ale jejich jazyky přesto přežívají. Jak lze jednotlivou mluvu spojit s určitým člověkem a jak jde původ každého slova vystopovat až do dávné minulosti. Daniela to naprosto uchvátilo. Vždy se svého dědy ptal na to, odkud se vzala různá slova. Někdy mu odpovídal z hlavy, jindy hledal odpověď v knihách.

Daniel si s údivem uvědomil, že slova, jež normálně používá, jsou starší než on sám, starší než jeho děda či jejich starý dům s praskající dřevěnou podlahou. Slova urazila velmi dlouhou cestu přes mnoho zemí a věků, než přistála v Danielových malých ústech, stejně jako motýl usedá na květinu. Tady jejich putování ovšem nekončí, i po jeho smrti budou neustále pokračovat dál a dál.

Daniel choval k jazykům úctu, ale zároveň jej také velmi těšily. Po střední škole se přihlásil na univerzitu, kde vystudoval francouzský a anglický jazyk – uvažoval, že by mohl pracovat jako tlumočnický v Evropském parlamentu v Bruselu a Štrasburku.

Když používal vlastní hlas k vyjádření myšlenek a názorů jiné osoby, zažíval přívalem podivných a zároveň vzrušujících pocitů,

dokonce i tehdy, kdy s daným člověkem absolutně nesouhlasil. Jestliže bylo zapotřebí tlumočit s emocemi, neváhal použít různá gesta a výrazy tváře. Někdy se proto cítil jako něčí loutka vedená na provázku. Jako by byla jeho duše odsunuta stranou a místo ní vložena duše jiného člověka. Slyšel, jak se jeho vlastní hlas mění a jak používá obličejové svaly, o nichž dosud ani nevěděl, že je má. „Aha,“ pomyslel si vždy fascinovaně, „tak to je ten pocit být někým jiným!“

V některých případech, když skončil tlumočení obzvláště intenzivní diskuze, se musel nejprve několikrát nadechnout, aby se pak byl schopen vrátit zpět do svého nitra a být opět sám sebou. Někdy se o něj dokonce začala pokoušet závrať, která v něm vyvolala pocit, že je doslova nikým.

Při několika příležitostech si lidé neuvědomili, že je nestranným tlumočnickem. Chovali se proto k němu úsečně a hrubě. Považovali jej totiž za pomocnou sílu jejich soupeře.

Zažil ale i příjemné chvílky: pokud osoba, pro kterou Daniel tlumočil, dávala najevo své sympatie, oplácel jí to. Snad právě díky tomuto oplácení stejnou mincí našel svou budoucí ženu.

Emma byla právničkou zabývající se mezinárodním environmentálním právem. Danielovým úkolem bylo tlumočit konverzaci mezi ní a německým expertem na ochranu vody, který byl stylovým džentlmenem ve středních letech s nepřehlédnutelným sex appealem. Během tlumočení se Daniel dostal do takové fáze spojení, že cítil, že už dopředu ví, co bude muž říkat.

Ukázalo se, že Emma má také vztah k přírodě, jelikož i po tom, co už diskuze dávno skončila, hovořila s Danielem o ochraně vody, jako by byl oním německým expertem a ne jeho pouhým stínem, jenž překládá jeho slova. Několikrát jí proto musel připomínat, že o tomto tématu ve skutečnosti nic neví. Nicméně i přesto rozhovor pokračoval dále. Zvolili jiná témata, která se rozhodli probrat v malé italské restauraci, aby se poté, již notně opilí, společně odebrali do svého hotelu. Během následného milování jej Emma několikrát žertem oslovila ‚mein Herr‘. To Daniela docela znervózňovalo.

Dokonce i po svatbě se nemohl Daniel smířit s představou, že si její žena plete s jinou osobou, takže jí to poměrně často připomínal, což však Emmu velmi rmoutilo.

Po nějaké době se dozvěděl, že mu byla jeho žena i ve skutečnosti nevěrná s biologem z Mnichova, a to vedlo k nevyhnutelnému rozvodu.

Za rok se Daniel nervově zhroutil. Nevěděl, proč k tomu došlo. Přes rozvod se velmi rychle přenesl a zpětně hodnotil tento krok jako správný. Ve své práci získal dobrou pověst, měl skvělý plat a žil v moderním apartmánu v centru Bruselu. Prožil románek s ženou, která však neměla zájem o dlouhotrvající vztah, neboť na první místo ve svém životě kladla kariéru. Nejprve nepociťoval duševní prázdnotu. Až do jednoho dne, kdy se vše změnilo; najednou viděl svůj život jako nenaplněný a bez jakéhokoli významu. Všechny jeho vztahy byly jakoby nehmotné, naprostá většina slov, jež adresoval jiné osobě, byla součástí jeho práce, tudíž je pouze zprostředkovával za někoho jiného. Byl vůbec skutečný? Nebyl spíše loutkou, která každý den, po dobu několika hodin, předvádí různé triky a pak je vyřazena a odhozena do kouta? Žil jen díky tomu, že tlumočil, ovšem tento život nebyl jeho, byl pouze vypůjčený.

Toto vnitřní roztržštění Daniela zasáhlo jednoho rána, když byl na cestě do své práce, a donutilo ho zastavit se v jednom kiosku a koupit si noviny. Stál před ním s penězi v rukou a nehybný jako kámen. Trafikant se ho zeptal, jaké noviny by si přál koupit, on mu však nebyl schopen odpovědět. Vrátil peníze zpět do kapsy a sedl si na nedalekou lavičku; zcela vyčerpán. Ačkoli ho dnes čekala spousta práce, najednou se zdálo, že je její splnění zcela nemožné.

Na nemocenské byl dva měsíce. Deprese, zněla lékařova diagnóza. Uvědomoval si, že jde o něco více, než jen o pouhou depresi: děsivé prozření. O skoro náboženské zjevení. Jako ostatní lidé uzří světlo, on uzřel temnotu, jež mu dala pocítit absolutní pravdu. Ošuntělý závoj existence byl serván a on uviděl sám sebe a vlastní život v tom pravém světle. Tento prožitek byl sice pro něj velkým šokem, ovšem byl za něj také vděčný, neboť představa toho, že by svůj život žil i nadále v deziluzi, jím velmi otrásla.

Daniel opustil práci tlumočnicka a vrátil se zpět do Uppsaly, kde vzal dočasné místo učitele jazyků na místní střední škole. Plat byl samozřejmě nižší, ale chtěl v té práci vydržet tak dlouho, dokud nebude vědět, co udělat se svým životem.

Když nepracoval, hrál počítačové hry. World of Warcraft a Grand Theft Auto. Nejprve to byl pro něj způsob, jak strávit volný čas, později ho však prostředí her vtáhlo. Čím více jeho skutečný svět zaplavovala šed', tím více jej přitahovaly vibrace tohoto imaginárního života. Pobyt ve třídách a kabinetu, časování sloves před studenty či angažování se ve společenských konverzacích s ostatními kolegy během přestávek se tak stalo pouze čekárnou na uplynutí nekonečného času. Na konci každého pracovního dne se vždy těšil do svého malého bytu, kde toužebně zapnul počítač a ponořil se do hráčského bytí, které mu jako jediné přinášelo alespoň malou dávku vzrušení. Když pozdě v noci doklopýtal do postele, vyčerpaný tvrdým bojem a dech beroucími útekami, byl překvapený, jak velký dojem na něj dělá něco, co vlastně ve skutečnosti ani neexistuje.

Když Daniel vyšel z výtahu a kráčel směrem ke křeslům u krbu, otevřely se velké vchodové dveře, ze kterých vystoupil Max, který zamířil jeho směrem.

Tohoto okamžiku se Daniel vždy obával. I když jej v minulosti již mnohokrát zažil, nikdy si na něj nezvykl: kráčí vstříc sobě samému, hledí do vlastních očí, vidí vlastní kopii.

K jeho velké úlevě se však dnes tato situace neopakovala. Muž, který mu pod křišťálovým lustrem kráčel vstříc, sice vypadal povědomě, ale pouze jaksi vzdáleně či prchavě.

Daniel si prsty promnul bradku, jen aby se ujistil, že ji ještě na tváři má. Byl to nenápadný, ale zato efektivní způsob, jak ochránit svou citlivou pleť.

Max byl opálený, oblečený v ležérních kraťasech, svetrů a sandálích; vypadal jako obyčejný turista. Vlasy měl střižené na krátko a jeho úsměv byl tak široký a zářivý, že jej Daniel umístil na samotný konec žebříčku úsměvů bipolární deprese. Samozřejmě že byl stále ještě ovlivněn celkovou náladou Maxova dopisu, jenomže ty se u něj velmi rychle střídaly. Doslova během pár hodin se změnil z letargického na agresivního jedince. Nicméně nyní byl zřejmě ve vřelé náladě. Byla to tedy rozhodně lepší varianta než ta, kterou nabízela jeho stinná stránka.

Maxovo objetí bylo srdečné, skoro až vášnivé, následováno chlapáckým poplácáním po zádech a náznakem boxování.

„Brácho! Ty jsi přišel. Ty jsi *vážně* přišel! Jo!“

Hlasitě se zasmál a zvedl ve vítězném gestu zaťaté pěsti do vzduchu a přitom zaklonil hlavu, jako kdyby chtěl ke stropu poslat díky svému neviditelnému bohu.

Daniel vyloudil na své tváři opatrný úsměv.

„Samozřejmě, že jsem přišel,“ řekl. „Rád tě vidím. Vypadáš dobře.“

„Zdejší podmínky jsou vyhovující. Jak se máš? Panebože, ty ještě stále nosíš tu směšnou bradku? Navíc teď vypadá naprosto příšerně. Divím se, že tě pustili do letadla. Vypadáš jako příznivec Talibanu.“

Na potvrzení svých slov chytil Max do ruky Danielovu bradku a několikrát ho za ni zatahal.

„Mně se líbí,“ řekl Daniel a ustoupil o pár kroků vzad.

„Opravdu?“ zasmál se Max. „A co ty brýle? To sis je koupil v second handu? Kdes je sebral? Proč nemáš jako ostatní kon-taktní čočky?“

„Protože se mi nelíbí představa, že si něco strkám do očí.“

„Kecy. To jsou jenom výmluvy. Sám jsem uvažoval o laserové operaci, akorát jsem k tomu ještě neměl tu správnou příležitost. Stačí čtrnáct dnů a tvůj zrak je vyléčený. Jenomže, kde bych na to já vzal čas? Dobře, takže vezmeme tvé věci do mého pokoje a pak si skočíme na večeri do restaurace. Dneska mají pstruha – to už mám zjištěné. Kde máš zavazadla?“

„Odnesli je do pokoje pro hosty.“

„Pokoj pro hosty? Nesmysl! Ty jsi *můj* host a ne nikoho jiného. Takže logicky budeš bydlet se *mnou*.“

„A kde bydlíš?“

„Mám tady blízko malou chatku. Skromnou, ale zato pohodlnou. Pokoj pro hosty! To je klíč k jeho dveřím?“

Max vzal Danielovi z ruky klíč od jeho pokoje s notnou dávkou opovržení a odkráčel směrem k výtahu.

„Počkej tady!“ přikázal a přitom netrpělivě mačkal tlačítko při-volání výtahu.

Po třech vteřinách ztratil trpělivost a zvolil schody, které bral po dvou.

Daniel zůstal stát v hale omráčený pocitem, že o něco přišel. Ztratil totiž možnost rozhodování se, byl opět přemožen silnou do-minancí. Nestačil se divit, jak rychle to jeho bratr dokázal udělat.

Za pár minut se Max s jeho kufrem vrátil a rázně prošel vcho-dovými dveřmi a dolů po ozdobném schodišti, aby pak zamířil přes park. Daniel za svým bratrem poslušně klusal. Co mohl taky dělat jiného?

„Tohle místo je docela pěkné,“ nadhodil Daniel, aby řeč nestála, když Maxe konečně dohonil. „Zaměstnanci jsou milí. Navíc nenosí bílé pláště.“

„A proč by je taky měli nosit? Bílé pláště ještě nikoho nevyléčily. S jejich oblečením jsem nadmíru spokojený; zvláště u hostesek. Jsou stylové. Taky sexy. Nemyslíš?“

„Asi ano.“

Na vzdálenější straně parku byl vidět shluk chatek vyrobených ze dřeva v alpském stylu. Když k nim došli, Max u jedné z nich otevřel dveře a pokynul Danielovi, aby šel dovnitř.

„Tak tady bydlím. Líbí?“

Chatka se skládala z jednoho pokoje, ve kterém byl rustikální borovicový nábytek spolu s lavičkami, jež byly napevno připevněné ke stěně a pokryté hedvábným přehozem s lidovými motivy. Bylo tam také ohniště, malá kuchyně a zakrytý přístěnek s postelí.

„Jsou tady i přepychovější chatky, ale já volím jednoduchost a střídmost,“ pronesl Max a položil se zaduněním Danielův kufr na podlahu. „Můžeš spát na támhle té palandě. Na jednu noc to postačí, že?“

„Ty tady žiješ sám?“ zeptal se překvapeně Daniel.

„Očividně. Nechci s nikým bydlet. Vyjma tebe, samozřejmě. Chci mít prostě svůj prostor. A právě tohle místo mi ho umožňuje mít. Samota taky skýtá mnoho možností. Pojdme se navečeřet. Doufám, že jsi nejedl v tom příšerném podniku, kde ten taxikář vždycky zastaví. Připadá mi, že má s nimi nějakou smlouvu či co.“

„Ne, dal jsem si tam jenom kávu.“

„Skvěle. Pak budeš moct ocenit chuť čerstvého pstruha a vychlazeného ryzlinku. Nebo toho, co si prostě dáš. Ale toho pstruha doporučuju.“

Předtím než se vydali do restaurace, provedl Max svého bratra celou klinikou.

Daniel si uvědomil, že celá budova je mnohem větší, než si zprvu myslel. Mimo hlavní starou budovu byly v areálu další moderní, vysoké a skleněnou fasádou opatřené objekty. Celé

místo bylo obklopené překrásným parkem, v němž se procházeli lidé. Mnoho z nich bylo oblečeno ležérně; připomínali tak spíše rezidenty lázní. Daniel si pomyslel, že většina z nich bude mít asi stejný mentální problém jako jeho bratr.

„Mimochodem, hraješ tenis?“ zeptal se Max. „Můžeme si na zítřejší ráno zamluvit kurt.“

„Ne, díky.“

„Tak potom je tady taky fitness centrum, sportovní hala a také též velmi dobrá tělocvična.“

Max ukázal na velkou budovu, kterou zrovna míjeli.

Vedle ní byl plavecký bazén. Skupinka pacientů polehávala na bílých lehátkách a koupala se v záři odpoledního slunce. Daniel si rukou zastínil oči a překvapeně se na ně zadíval.

„Když jsi mi v dopise napsal, že pobýváš na rehabilitační klinice, představoval jsem si něco docela jiného,“ konstatoval. „Čekal jsem klasickou nemocnici.“

Max pokýval hlavou.

„Asi ti už došlo, že se jedná o soukromou kliniku. Nabízejí komfort těm, co si jej mohou dovolit.“

„Kolik tady stojí pobyt?“

Max s bolestnou grimasou na tváři zakroutil hlavou.

„Můj rozpočet by to na delší dobu zruinovalo. Proto jsem tady jen na chvíli. Nicméně si potřebuju čas od času vyčistit hlavu. Takže se tady snažím chovat přirozeně. Nemyslím na své psychické potíže, flirtuju se zaměstnankyněmi a účastním se poučných rozhovorů s lékaři. Často pak slyším, jak si o mne za mými zády povídají: ‚Co tady dělá? Vypadá, že je naprosto zdravý.‘ Proto taky tady neutrácím mnoho peněz. Jasně jsem doktorku Obermannovou upozornil, že se mé úspory začínají krátit, takže bych ocenil, kdyby mne co nejdříve propustila.“

Pokračovali přes park. Vzduch byl čerstvý a voněl lesem. Z tenisového kurtu se ozývaly pravidelné zvuky úderů raket hráčů do míčků.

„Jaký druh léčby tady podstupuješ?“ zajímal se Daniel.

„Žádný.“

„Ale užíváš nějaké léky, ne?“